Farkas László

A művészet játékká emelése

Az alkotó Jacqueline Gueroult és Orémusz Tamás

Gyerekkori barátommal sötétkamrát rendeztünk be a raktárban, és kis Voigtländer gépem felvételeit hívogattuk elő. Barátom 56-ban Párizsba menekült. Az egyetemen egy diáklányt osztottak be mellé, hogy segítse beilleszkedését. Addig-addig segítette, hogy hamarosan összeházasodtak.

Louis Amstrong és zenekara, fotó: Orémusz Tamás

Tamás kitanulta a fotós szakmát, reklámstúdiót nyitottak. Jacqueline egy nagy cégnél menedzser lett. Szépen gyarapodtak.

Hanem jött a nyugdíjkor. Addig is vonzódtak a művészetekhez, múzeumjárók voltak, ügyeskedtek, rajzoltak. De most leköltöztek a lány szülőfalujába, Burgundiába, és vásároltak – még a cég számlájára! – egy kis kemencét, szerszámokat, anyagot. És játszani kezdtek.

Nem művészt. Boldog embert.

Nem akartak Cézanne lenni, sem Giacometti. A maguk örömére akartak – nem alkotni, csak teremteni.

Előbb tárgyakat, aztán dísztárgyakat, figurákat. Tálakat, lámpatesteket. Ismerték a határaikat. S kialakult körülöttük egy hasonlóan érdeklődő, szerényen tevékeny kör, egy-egy környéki kiállítás is adódott, még a közeli Auxerre-ben is; „nyílt napjukon” a falubeliek is be-

betértek „műtermükbe”, a megvásárolt kis szomszéd házba. – Amikor megismerkedtek a j apán „raku” technikával – *(a ráérő idő élvezete* az ismertetés szerint*)* – , újabb eszközök, újabb játék, ráolvasztás, csillogás, újabb boldogság.

S a nagy pillanat, amikor a falu templomában karácsonykor a püspök úr felszentelte az Orémuszok alkotta nagyalakos betlehemi együttest.

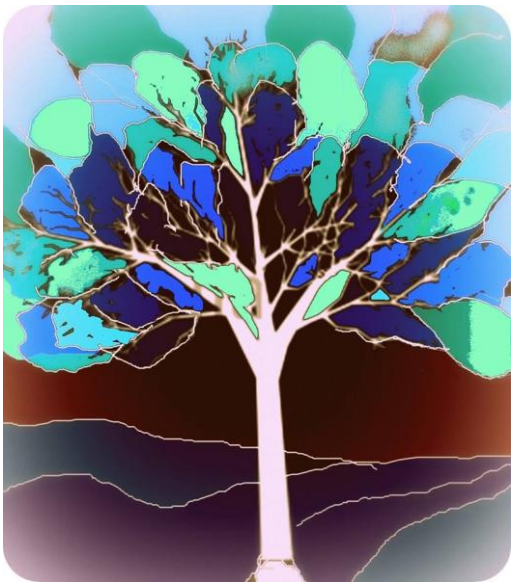
Pontigny kicsiny falu Burgundiában, odaragasztva egy óriási székesegyház mellé, kolostorával. A ciszterciták ősi birodalma. (Nem mellesleg ők alapították a mi pilis-szentkereszti egyházi fészkünket is, romjait őrizzük. – Két világ, két történelem. S jegyezzük meg, nem mindenki tudja, hogy néhány éve, ásatáskor itt találták meg a főoltár előtt Meráni Gertrúd sírját.)

Orémuszék megtalálták azt az életformát, amely gazdag éveket adott nekik, anélkül, hogy művészi babérok, hangos sikerek után áhítoztak volna, többet képzeltek volna magukról, mint ami adatott.

(Korholhatjuk az internet közösségi színtereit léhaságaiért és veszélyeiért, de ismerjük el, hogy

sokakat inspirálnak „alkotásra”, önmegvalósításra, képi bravúrokra – játszanak.)

Mindezt példának szántam, hogy van „mű-kedvelő”, tartalmas, örömszerző életforma, nyugdíjasnak is, fiatalnak is.

Nyári Tárlatunk, sikeres életművek, nagy művészi teljesítmények bemutatása mellett most ezt példázza.